

indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

34) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 162:

Forslag til folketingsbeslutning om afhøring af sexmisbrugte børn.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsat 15/5 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som det formentlig er alle tilstedeværende bekendt, så har jeg flere gange tidligere haft lejlighed til at redegøre for de nye retningslinjer om videoafhøring af børn i sædelighedssager både her i Folketingssalen i spørgetiden den 12. april 2000 og i et åbent samråd i Folketingets Retsudvalg den 27. april 2000. Jeg tror derfor, at det må være på sin plads, at jeg her i dag nøjes med i hovedtræk at redegøre for regeringens holdning i sagen.

Den 16. marts 2000 afsagde Højesteret som bekendt to kendelser om videoafhøring af børn. I de to kendelser udtalte Højesteret, at mistænkte eller sigtede som udgangspunkt skal have adgang til selv at være til stede i et tilstødt lokale eller i et andet lokale på Politigården, et såkaldt monitorrum, hvor der står en skærm; det er altså ikke det rum, hvor barnet opholder sig, og hvor den politimand, der afhører barnet, opholder sig under afhøring af barnet.

Højesteret begrundede sin kendelse med, at det herved sikres, at forsvareren får mulighed for gennem den afhørende kriminalassistent umiddelbart at stille relevante supplerende spørgsmål.

Højesteret fremhæver, at dette også vil mindske behovet for senere at skulle foretage genafhøring af barnet, hvilket alt andet lige må anses for at være det mest skånsomme over for barnet.

Desuden har Højesteret udtalt, at de omhandlende videoafhøringer, der som bekendt

skal anvendes som bevis under en eventuel senere domsforhandling i retten, og som således skal træde i stedet for en afhøring af barnet i selve retssalen, i videst mulig omfang skal tilgodese de retssikkerhedsgarantier, der gælder for indenretlige afhøringer.

Højesterets kendelser har som bekendt ført til, at Rigsadvokaten den 21. marts i år udsendte nye retningslinjer for videoafhøring af børn i sædelighedssager til samtlige statsadvokater og politimestre.

Jeg har som nævnt tidligere redegjort nærmere for disse retningslinjer, og som jeg sagde i den forbindelse, fremgår det af de nye retningslinjer, at der naturligvis i konkrete tilfælde kan være omstændigheder, der kan begrunde en fravigelse af udgangspunktet om den mistænkte eller sigtedes mulighed for tilstedeværelse.

Det vil efter Rigsadvokatens opfattelse for det første være tilfældet, hvis en gerningsmand endnu ikke er identificeret, og for det andet, når der efter en konkret vurdering i den foreliggende sag må lægges til grund, at hensynet til efterforskning eller til tredjemand gør det påkrævet.

Rigsadvokaten giver samtidig i de nye retningslinjer udtryk for, at det ikke i alle tilfælde vil være nødvendigt at orientere barnet om den mistænkte eller sigtedes tilstedeværelse i det såkaldt monitorrum. Dette må afgøres efter en konkret vurdering af bl.a. barnets alder og modenhed samt omstændighederne i sagen i øvrigt.

Som jeg også tidligere har sagt, er det naturligvis som hidtil en afgørende opgave for politiet at skabe sådanne rammer om afhøringen, at barnet belastes mindst muligt, herunder f.eks. sørge for, at barnet og krænker selvfølgelig ikke møder hinanden i forbindelse med afhøringen.

I den forbindelse skal jeg bemærke, at Rigsadvokaten har meddelt mig, at det efter hans opfattelse inden for de nu afstukne retningslinjer vil det være muligt at tilrettelægge de omhandlede afhøringer på en sådan måde, at der ikke opstår problemer af den karakter og af den betydning.

Når det nu er sagt, skal der ikke herske tvivl om, at vi har at gøre med et område, hvor der foreligger væsentlige modsatrettede hensyn mellem på den ene side hensynet til den mistænkte eller sigtedes retssikkerhed og på den anden side hensynet til, at barnet beskyttes, og at man behandler barnet så skånsomt som